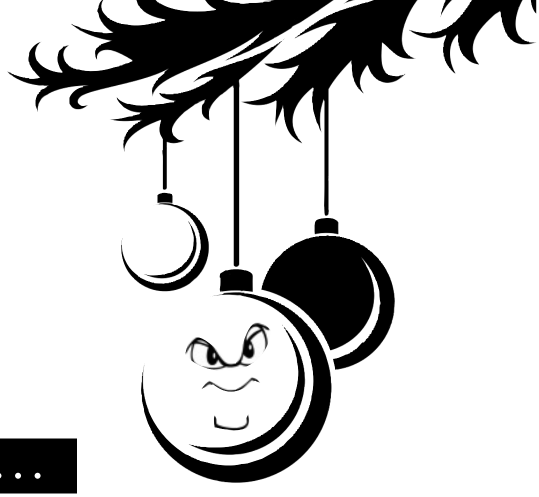
04
12/2016

STREET DOGZ

CLASS WAR

Δεν είναι χόμπι, δεν είναι για τη χαρά, μα είναι άλλη μια δουλειά…

Δεν είναι τα λαμπάκια, τα στολίδια, τα δέντρα, οι κάρτες, οι μπάλες, τα αστέρια και τα έλκηθρα. Δεν είναι η τόση τζαζ! (Τα ίδια μονότονα κομμάτια, με την ίδια σειρά, που μετράω την ώρα μέχρι να σχολάσω). Ούτε και οι τόσες κλισέ μαλακίες για τη «μαγεία» των Χριστουγέννων. Ούτε που δουλεύω σαν ξωτικό του Άι-Βασίλη για 3 ευρώ την ώρα. Και στην καφετέρια που ήμουν 2 μήνες τώρα, τόσα έπαιρνα και με έδιωξε όταν του ζήτησα ένσημα. Και με το μηχανάκι πριν, τα ίδια.

Δεν είναι που ο κάθε μικρο- ή μεγαλο-μαγαζάτορας αποφάσισε να κάνει το μαγαζί του ένα μικρό χριστουγεννιάτικο χωριό για να τραβήξει πελατεία και σε έχει για βιτρίνα.

Είναι που πελάτες, αφεντικά αλλά και συνάδελφοι, άλλα ξωτικά, ακόμη και η ίδια σου η μάνα, σε κοιτάνε με αυτό το ύφος… Σα να σου λένε «ε, δεν κάνεις και καμιά κανονική δουλειά».

Και κάνει το αίμα να ανεβαίνει στο χτυπημένο από τον μικρό τυμπανιστή κεφάλι σου!

Τι κανονική; Από αυτή με τα ένσημα, τις πληρωμένες υπερωρίες, το σταθερό ωράριο και τα σαφή πόστα; Σίγουρα όχι. Δεν κάνω μια τέτοια κανονική δουλειά. Αλλά πολλά χρόνια τώρα, πότε δουλεύοντας στο ένα μαγαζί και πότε στο άλλο, δεν έχω συναντήσει μια τέτοια δουλειά. Σίγουρα όμως δεν κάνω και καμιά αρπαχτή εφόσον με πληρώνουν με το βασικό!

Είμαι εκεί, μέσα στη στολή του ξωτικού, να υποδέχομαι παιδιά, να γράφω μαζί τους κάρτες, να τους δίνω γλυκά και να τα πηγαίνω στον Άι-Βασίλη, να τραγουδάω μαζί τους τα κάλαντα, να τα κρατώ για να βγάλουν οι γονείς φωτογραφίες, γενικώς να τα κάνω χαρούμενα, να μαζεύω το χαμό που αφήνουν πίσω… Κι όλα αυτά πρέπει να τα κάνω τόσο καλά που οι γονείς να νιώσουν πως θέλουν να ψωνίσουν με μανία. Γιατί μπορεί να είμαι ντυμένος ξωτικό, αλλά αφεντικό δεν είναι ο Άι-Βασίλης. Όχι. Είναι ο κ. Παντελής που έχει το μαγαζί. Και ο κυρ Παντελής θέλει να πουλήσει. Πάντα με χαρά και ευτυχία!

Είμαι εκεί, ανάμεσα σε πλαστικά στολίδια και λάμπες, λίγο ψυχαγωγός παιδιών, λίγο ηθοποιός, λίγο εικαστικός και λίγο γενικών καθηκόντων, πάντα όμως με μισθό ανειδίκευτου… Το μόνο ζωντανό γρανάζι της μεγάλης μηχανής του θεάματος που λέγεται «Χριστούγεννα». Αγάπη κι ευτυχία με το στανιό κι ένα καταναλωτικό όργιο που τα αφεντικά το ποθούν, οι καταναλωτές το περιμένουν πώς και πώς κι όσοι δουλεύουν σε εμπορικά μαγαζιά το τρέμουν. Αυτή είναι η δουλειά του ξωτικού, λοιπόν: να δίνει κίνηση σε μια μηχανή που πελάτες και αφεντικά αρνούνται να υποψιαστούν ότι κάποια χρονιά δε θα δουλέψει!

Τελικά είμαι εκεί για να κάνουν όλοι οι άλλοι Χριστούγεννα. Όχι από χόμπι, ούτε επειδή μου αρέσει η συγκεκριμένη γιορτή, αλλά επειδή το ξωτικό του Άι-Βασίλη είναι κι αυτό μια ΚΑΝΟΝΙΚΗ δουλειά! Κι αν είναι τόσο κακοπληρωμένη, είναι γιατί μας έχουν για μαλάκες. Μόνο έτσι μπορούν αφεντικά και πελάτες να τραγουδούν πως τα Χριστούγεννα γι' αυτούς it's the most wonderful time of the year! Μέχρι να αποφασίσουμε να πάψουμε να τους κάνουμε τη χάρη...

ΑΓΝΩΣΤΟ Χ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΤΟ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟ

Είναι γεγονός· φέτος ο Άι Βασίλης δίνει πόνο (μεταφορικά και κυριολεκτικά). Άκουσε τα παράπονά μας κι αποφάσισε να μας χαρίσει για την πρωτοχρονιά έναν ολόκληρο νόμο για το ασφαλιστικό, τυλιγμένο με πολύπλοκες εξισώσεις, βαρύγδουπους όρους και πολλή επιστημοσύνη.

Είμαστε κακά παιδιά και δεν μπορέσαμε να κρατηθούμε -ανοίξαμε το δωράκι μας νωρίτερα, ανακαλύπτοντας το εξής: τα αφεντικά μας, με πρόσχημα τη σταδιακή αύξηση των εργοδοτικών εισφορών που προβλέπεται από το νόμο και προκειμένου να βγάλουν περισσότερα λεφτάκια, θα επιδιώξουν να γίνουμε όλοι αυτοαπασχολούμενοι. Αντίστοιχα, οι ολοένα αυξανόμενες ασφαλιστικές και φορολογικές επιβαρύνσεις των αυτοαπασχολούμενων, θα ενισχύσουν το καθεστώς της μαύρης κι ανασφάλιστης εργασίας, καθώς μπορεί να προτιμήσουμε να πάρουμε «κάλλιο πέντε [μαύρα] και στο χέρι», παρά να πληρώνουμε, μεταξύ άλλων, για μια σύνταξη που πιθανότατα δεν θα πάρουμε ποτέ.

Συνεχίσαμε να ξετυλίγουμε το δωράκι μας κι ανακαλύψαμε και κάτι άλλο: η μετά από τουλάχιστον 20 έτη ασφάλισης εθνική σύνταξη των 384 ευρώ που (για πρώτη φορά) εγγυάται το κράτος, προμηνύει την οριστική κατάρρευση των ασφαλιστικών ταμείων. Εξάλλου, τα αποθεματικά τους όχι μόνο τζογάρονται ανελέητα εδώ και δεκαετίες, αλλά είναι και πρακτικά αδύνατο να αναπληρωθούν όσο διευρύνεται το καθεστώς ανασφάλιστης εργασίας. Έτσι, το ύψος των συντάξεων θα εναρμονιστεί σταδιακά με το ύψος του (υπο)κατώτατου μισθού που παίρνουμε τώρα.

Για να συνοψίσουμε, ξανατυλίγοντας το δωράκι μας με το δικό μας τρόπο: ο νέος νόμος για το ασφαλιστικό δεν «φέρνει τα πάνω κάτω». Ουσιαστικά νομιμοποιεί συγκεκριμένα χαρακτηριστικά της εργασιακής συνθήκης των τελευταίων ετών, της συνθήκης που όλες αντιμετωπίζουμε καθημερινά στο γραφείο, στο δρόμο δουλεύοντας με το μηχανάκι, στο κατάστημα εξυπηρετώντας πελάτες. Και ίσως, τελικά, για να μη βγαίνουν οι εξισώσεις τους, θα πρέπει να βάλουμε τους δικούς μας αγνώστους Χ. Έτσι ώστε στο παρόν, αλλά και στο μέλλον μας να μην αντιμετωπίζουμε

ΜΟΝΟ ΥΠΟΤΙΜΗΣΗ ΚΑΙ ΜΑΥΡΟ ΣΤΟ ΜΙΣΘΟ

Το κείμενο αυτό κολλήθηκε υπό τη μορφή αφίσας στις γειτονιές της Αθήνας το Δεκέμβριο του 2016 από τους classwardogz

Μέρες γιορτινές, μέρες χαράς (κ.λπ., κ.λπ.) μας έρχονται και πολλοί/ές από εμάς θα τις περάσουμε πήζοντας ακόμη περισσότερο στη δουλειά, με «εορταστικά» ωράρια, απλήρωτες υπερωρίες κι άλλα τέτοια γιορτινά.

Εμείς από τη μεριά μας ξέρουμε ότι, με τέτοιες συνθήκες, η μόνη σωστή γιορτή αυτές τις μέρες είναι της Αγίας Κοπάνας. Για όσους και όσες, λοιπόν, σκέφτονται να την τιμήσουν, παραθέτουμε κάποια λίγα που εμάς μας έχουν φανεί χρήσιμα σε παρόμοιες περιπτώσεις.

ΤΡΕΙΣ ΓΑΣΤΡΕΝΤΕΡΙΤΙΔΕΣ, ΜΙΑ ΤΕΝΟΝΤΙΤΙΔΑ ΚΙ ΕΝΑΣ ΝΕΚΡΟΣ ΘΕΙΟΣ!

1. Ας ξεκινήσουμε από τα τετριμμένα. Η κηδεία ενός συγγενικού προσώπου είναι τόσο παλιά και χρησιμοποιημένη δικαιολογία, που νομίζουμε ότι η αξία της δεν αμφισβητείται. Η λελογισμένη χρήση της (ξέρετε, μην αποδεκατίζετε το σόι μέσα σε 2-3 μήνες) αποδίδει πάντα. Οπότε, για καλύτερη οργάνωση και χρήση, προτείνουμε να γράψετε το γενεαλογικό σας δέντρο προκειμένου να μην πεθαίνει ο ίδιος θείος/παππούς/γιαγιά πάνω από μία φορά. Επίσης, καλό θα ήταν στις συζητήσεις στη δουλειά (κυρίως όταν είναι κοντά το αφεντικό) να αφήνετε υπόνοιες για ύπαρξη μεγάλου σογιού εκτός Αττικής. Σημαντικό: σε περίπτωση θανάτου συγγενικού προσώπου α΄ βαθμού αναλογεί έξτρα χρονικό διάστημα πένθους, αλλά φροντίστε να εναρμονίσετε ανάλογα τη γκαρνταρόμπα και τη διάθεσή σας.

2. Η δεύτερη κι ακόμη πιο χρησιμοποιημένη δικαιολογία -σε βαθμό που τείνει να γίνει συνώνυμη της εργασίας- είναι η «ασθένεια». Εδώ ανοίγεται ένα τεράστιο πεδίο όπου η φαντασία σας, με κάποιες στοιχειώδεις γνώσεις, μπορεί να μεγαλουργήσει. Παρ΄ όλα αυτά κι εδώ χρειάζεται προσοχή.

3. Αν δηλώνετε ασθένεια, αφιερώστε λίγο χρόνο προετοιμασίας μελετώντας συμπτώματα και αιτίες (έστω και στο Internet) ώστε να είστε ένα βήμα μπροστά από το αφεντικό σας. Προσοχή, δε μιλάτε με τον Γιακούμπ. Η υπερβολική προετοιμασία μπορεί να σας προδώσει.

4. Προτιμήστε ασθένειες που δεν χρήζουν νοσηλείας (ώστε να μη σας ψάχνει το «συμπονετικό» αφεντικό σας με λουλούδια και βυσσινάδα σε μονάδα γενικού κρατικού και, κυρίως, να μη σας ζητάει χαρτί από γιατρό). Επίσης αποφύγετε αυτές που θα μπορούσαν να θεωρηθούν ύποπτα μεταδοτικές – εκτός κι αν δε σας πειράζει να διαπομπευτείτε στην εταιρεία.

5. Να δείχνετε ενδιαφέρον όταν συνάδελφοι/ ισσες σας μιλάνε για τα παιδιά τους, ιδιαίτερα όταν αναφέρονται στις ιώσεις/ασθένειες που έπληξαν τα τέκνα τους. Κατόπιν, εάν δηλώσετε ότι νοσείτε από κάτι αντίστοιχο, θα βρείτε ανέλπιστους συμπαραστάτες.

6. Δύο καλές περιπτώσεις είναι α) η γαστρεντερίτιδα, που, σε αντίθεση με πολλές άλλες ιώσεις, δεν έχει ορατά συμπτώματα. Δεν χρειάζεται να τρέχει η μύτη σου, να βήχεις, να έχεις πρησμένη μούρη κ.λπ. Επίσης εμφανίζεται αστραπιαία και μπορεί να φύγει εξίσου γρήγορα και β) η τενοντίτιδα, η οποία, ακριβώς όπως η γαστρεντερίτιδα, δεν έχει ορατά συμπτώματα. Ακόμη κι ο γιατρός (εάν έχετε κάνει το διαβασματάκι σας) δεν μπορεί παρά να κάνει διάγνωση βάση των λεγόμενών σας. Η συγκεκριμένη ασθένεια, λοιπόν, μπορεί να χρησιμοποιηθεί (πάντα λελογισμένα) και για κοπάνα σε βάθος χρόνου.

7. Γενικά, ακόμη και η κοπάνα, για να είναι κάτι που θα σας συντροφεύει επιτυχώς σε όλο τον εργασιακό σας βίο χρειάζεται μακροπρόθεσμο προγραμματισμό. Άδειες άρπα-κόλλα σας εγγυώνται βραχυπρόθεσμες επιτυχίες, αλλά χωρίς σύστημα, αργά ή γρήγορα θα εκτεθείτε. Συνεπώς επιλέξτε μια κατηγορία (π.χ. ασθένεια) και βρείτε ένα πεδίο δράσης που μπορείτε να υποστηρίξετε (π.χ. αναπνευστικό). Προσοχή όμως. Αν, για παράδειγμα, η επιλογή σας είναι όντως το αναπνευστικό, μην καπνίζετε προκλητικά δύο πακέτα τσιγάρα. Δεν θέλουμε εδώ τέτοιες αντιφάσεις.

Αυτά τα λίγα έχουμε να καταθέσουμε από την συλλογική μας εμπειρία στο πολύ σοβαρό ζήτημα της κοπάνας. Ευχόμαστε να χρησιμεύσουν αυτές τις δύσκολες μέρες.

Η εμπειρία αναζήτησης εργασίας μας είναι ιδιαίτερα γνώριμη. Φύσει και θέσει, πάει πακέτο με ένα έντονο αίσθημα μίσους για τους τύπους που διαχειρίζονται τις ντάνες των βιογραφικών· για αυτούς, δηλαδή, που μας περνάνε από εξέταση, αλλά και για τις διαδικασίες που χρησιμοποιούν. Μία μονάχα από αυτές τις διαδικασίες αποτελεί και η συνέντευξη.

Επειδή δύο παράγραφοι με τα πτυχία και τις δουλειές που έχεις κάνει δεν τους είναι αρκετές, θέλουν να σε δουν από κοντά. Να εξετάσουν δευτερεύοντα χαρακτηριστικά της προσωπικότητάς σου και να ρωτήσουν πράγματα που δεν βρίσκονται γραμμένα σ' ένα βιογραφικό. Έτσι, μοιραία, θα σκάσει το πέσιμο με τις ερωτήσεις:

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΕ ΕΝΑΝ ΒΡΙΚΟΛΑΚΑ

Άλλες ερωτήσεις είναι πιο κλισέ ή παρωχημένες, διατυπωμένες με ατσούμπαλο ή πιο εκλεπτυσμένο τρόπο κι άλλες φαινομενικά άκυρες, παραπλανητικές και έμμεσες -αλλά ποτέ, μα ποτέ, τυχαία επιλεγμένες. Τα αφεντικά και τα τσιράκια τους θέλουν να είναι σίγουροι για το ποιον θα μπάσουνε στο σπίτι τους.

Θέλουν κάποιον αρκετά εκπαιδευμένο ώστε να ανταποκριθεί στις απαιτήσεις τους, αλλά παράλληλα αρκετά φοβισμένο ώστε να μην εκφράζει αντιρρήσεις και να δημιουργεί προβλήματα. Ζητάνε από κάποιον να είναι σε θέση να δουλέψει «ομαδικά», αλλά να είναι κι αρκετά παρτάκιας ώστε να ρουφιανέψει και να κοιτάξει το προσωπικό του συμφέρον. Κάποιον που να μπορεί να διατάζει και να παίζει το ρόλο του προϊσταμένου σε νεότερους αλλά, ταυτόχρονα, να αποτελεί και πειθήνιο, υποδειγματικό υπάλληλο. Εν ολίγοις, αναζητούν τον βέλτιστο συνδυασμό υποτακτικότητας, γνώσεων και δεξιοτήτων, καταβάλλοντας το χαμηλότερο δυνατό μισθό. Ανεξάρτητα από τα τυπικά προσόντα, την επαγγελματική εμπειρία, τις ικανότητες και την προσωπικότητά μας, τα αφεντικά μας ξέρουν καλά ότι είμαστε «ιδανικοί» υποψήφιοι για τη δουλειά μόνο όταν είμαστε και πλήρως διαχειρίσιμοι.

- Εμένα μου χρωστάνε πάνω από χιλιάρικο. Είχα βρει μια δουλειά μέσω του voucher τουρισμού. Ξέρεις, από το υπουργείο εργασίας.

- Και δεν έκανες τίποτα;

- Σαν τι να κάνω;

- Πήγες να ρωτήσεις σε κάνα σωματείο; Να δεις μήπως το τρέχει το θέμα κανείς; Μην περιμένεις βέβαια τίποτα τρελό. Τα περισσότερα είναι...

- Τι να ρωτήσω; Σου είπα, εργοδότης μου ήταν το υπουργείο!

- Όποιος και να 'ναι ο εργοδότης σου, για να τα βγάλεις πέρα χρειάζεσαι οργάνωση.

- Χμ... Κι αυτά τα σωματεία που λες... Πού τα βρίσκεις; Στο Ίντερνετ;

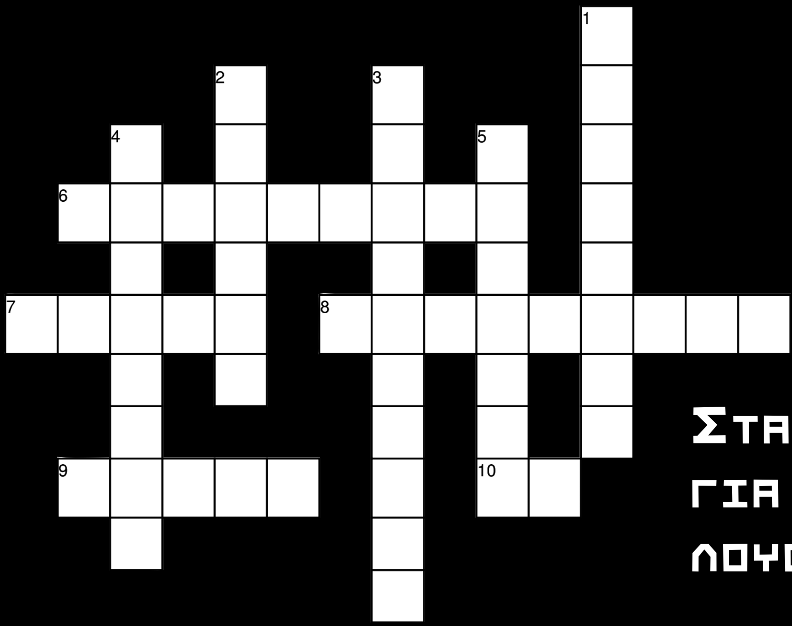

Η ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΑΥΤΟΝΟΜΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ

Ο παραπάνω διάλογος είναι πραγματικός. Μη βιαστείτε βέβαια να πείτε ότι είναι ηλίθιος όποιος νομίζει ότι τα σωματεία είναι σελίδες στο Ίντερνετ ή ομάδες στο facebook. Γιατί, στις περισσότερες από τις σκατοδουλειές που κάνουμε, δεν υπάρχουν σωματεία ούτε για δείγμα. Όσοι και όσες δουλεύουμε σε χώρους όπως καφετέριες, ρουχάδικα, βενζινάδικα ή τηλεφωνικά κέντρα, αλλά και σε κρατικά προγράμματα του ΟΑΕΔ ή voucher, τη γνωρίζουμε αυτή την ανυπαρξία από πρώτο χέρι.

Βέβαια, εμείς που γράφουμε αυτό το έντυπο, δεν έχουμε καμία όρεξη να υπερασπιστούμε τα υπάρχοντα σωματεία και συνδικάτα που στην πλειοψηφία τους έχουν πάψει να εκφράζουν τα συμφέροντά μας. Όχι σήμερα, αλλά εδώ και χρόνια. Αντίθετα, αναγνωρίζουμε την ανάγκη για αυτόνομη οργάνωση στους χώρους δουλειάς, επειδή μόνο έτσι μπορούμε να αντιπαρατεθούμε στα σοβαρά με τα αφεντικά μας.

Στο πλαίσιο, λοιπόν, της αυτόνομης ταξικής οργάνωσης θεωρούμε σημαντική τη λειτουργία πολιτικών ομάδων που ασχολούνται με το ζήτημα της εργασίας. **Γιατί μέσα σ' αυτές τις ομάδες μπορούμε να καταλαβαίνουμε τον κόσμο με τα μάτια της δικής μας τάξης, να παράγουμε συγκροτημένο λόγο απέναντι στα αφεντικά και τις ιδεολογίες τους και να δρούμε επιθετικά απέναντί τους.**

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΓΙΑ ΔΥΝΑΤΟΥΣ ΛΟΥΦΑΔΟΡΟΥΣ...

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

6. Την μαγείρευες για το εορταστικό τραπέζι. Φέτος που δεν έχεις μία, θα την αντικαταστήσεις με ένα γιγάντιο πλαστικό κοτόπουλο.
7. Παρακαλάς να μην πέσει για να μη γίνεις παγωτό πάνω στο μηχανάκι.
8. Η μέρα που άνθρωποι με χάλια μισθούς ποδοπατιούνται για να ψωνίσουν πρώτοι. Είναι και μαύρη.
9. Φυτρώνει στα βουνά που σκέφτεσαι να πάρεις όταν βλέπεις τον μισθό σου.
10. Κολλάει στο «Βασίλης», αλλά και στο «σιχτίρ».

ΚΑΘΕΤΩΣ

1. Σου ανάβουν όποτε βλέπεις τη μούρη του αφεντικού.
2. «Καλή...», σου λένε οι άλλοι κι εσύ σκέφτεσαι ότι μάλλον παίρνουν ναρκωτικά.
3. Χριστουγεννιάτικο γλυκό που χρησιμοποιείται και ως βρισιά.
4. Αν τα Χριστούγεννα δουλεύεις στις πωλήσεις, το φοράς στο πρόσωπό σου μέχρι οι μύες σου να πάθουν θλάση.
5. Το αφεντικό δεν δίνει δώρο, οπότε σκέφτεσαι να βγεις να τα πεις.

Οι class war dogz είναι μια αυτόνομη πολιτική ομάδα που δημιουργήθηκε τον Σεπτέμβρη του 2013. Ως εργάτες και άνεργοι, στα κεφάλια των οποίων σκάει μία πραγματικότητα που έχει πίσω της σαράντα χρόνια ταξικής ήττας και ειρήνης με τα αφεντικά, έχουμε, με πικρό τρόπο, συνειδητοποιήσει ότι εκεί ακριβώς βρίσκεται η καταγωγή της οικονομικής κρίσης και του νέου ελληνικού φασισμού. Ξέρουμε ότι θα επιβιώσουμε, υλικά και διανοητικά, μόνο αν είμαστε μαζί με αυτούς που τρώνε τα ίδια πακέτα με εμάς και μόνο αν μιλάμε και αν ενεργούμε με τις δικές μας δυνάμεις και για λογαριασμό μας. Μόνο αν προσπαθούμε να βγάλουμε άκρη συλλογικά κι αυτόνομα. Το συγκεκριμένο έντυπο, λοιπόν, που κρατάτε στα χέρια σας είναι ένα ακόμη μέσο για την επίτευξη αυτού του σκοπού.

Για περισσότερο υλικό επισκεφθείτε: **classwardogz.wordpress.com**
και για επικοινωνία: **classwardogz@gmail.com**